

νετε τὴν ἀπάντησιν ὅτι τὸ χωριὸν μας εἶναι παμπάλαιον δὲν εἶναι νέο, εἶναι δικό μας ἀπὸ τον καιρὸν ποῦ πῆραν τὴν Πόλι οἱ Τοῦρκοι μὲ τὸν Σουλτὰν Μειμέτη ποῦ οἱ Τοῦρκοι τότε γάπωσαν ὅλα τὰ χωριά μὲ ὄλους τοὺς τόπους. Σὲ κάθε χωριὸν ἔστειλαν ἓνα Σπαῆ, ὁ ὁποῖος μοίραζε τὰ κτήματα ἀναλόγως εἰς κάθε οἰκογένειαν, μετροῦσαν σὲν κάθε χωριὸν τοὺς καπνοὺς καὶ ἔστειλαν τὸ σημεῖωμα αὐτὸ σὲν Σουλτάνο σὲν Πόλι ὁ ὁποῖος τὸ κατάγραφε σὲν μιὰ μεγάλη πλάκα, ὅπου βροῖσκονται καὶ σήμερον. Μέτρησε καὶ σὲν χωριὸν μας τοὺς καπνοὺς καὶ τοὺς εὔρηκε 59 ὅπως ἦταν καὶ πρῶτα. Ὁ Σουλτὰν Μειμέτης διὰ τὰ ἐπιβλέπον τὸς χωριάτες νὰ ἐργάζωνται μὲ ζῆλον τὰ κτήματά των ἔδωσε δικαίωμα νὰ φορολογοῦν ὄλους τοὺς χωριάτες καὶ τὸ φόρον τὸν ἔπεραν οἱ ἴδιοι.

Ἐνθύμησις εἰς μηναιὸν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Γεωργίου τῶν Λυγγιάδων ἀναφερομένη εἰς τὴν ἰδρυσιν τοῦ χωρίου Λυγγιάδες, γραφεῖσα, ὡς ἐν ἀρχῇ γράφει, παρὰ τοῦ ἱερέως Παπαδημητρίου.

152

[1846] «Ὅταν ἐγὼ ἐδασκάλευα εἰς τὴν πραγμαδα τῷ 1846 μας ἦλθε προσταγὴ νὰ ρίξωμε τὰ ὄπλα καὶ κάθε ἐξῆς πολεμικὸν ὡς τὸ παραμικρὸν μήτε μαχαιρόπουλον καὶ νὰ περάσωμε ὄλοι ἄολποι γκερετ τοῦρκοι γκερετ ῥωμαῖοι καὶ ἔστω ἐνθύμισι 846

Ἐναγνώστης Δάσκαλος
ὁ ἐκ Χουλιαράδων.»

Ἐνθύμησις ἐπὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἁγ. Γεωργίου Πραμάντων τῶν Ἰζουμέρκων.

153

[1848] «ἔτους 1848 Μαΐου 24
ἐπιδιορθομῆς Ἐπιθίμου Ἱερομονάχου.»

Ἐπιγραφή σωζομένη εἰς τὴν μονὴν τοῦ Κερασόβου τῆς Φιλιππιάδος.

154

[1849] «Ἐστορήθη ὁ θεῖος οὗτος καὶ ἱερὸς ναὸς ἐπὶ ὀνόματι τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου ἀρχιερατεύοντος τοῦ πανιερωτάτου Κυρίου Ἰωαννικίου καὶ ευημερευόντος του εὐλαβεστάτου κυρίου Χρήστου ἱερέως καὶ πνευματικοῦ τοῦ ἐκ (κ)λησοῦρας καὶ ἐπιτροπευόντων Δήμου Καλίβα καὶ Εὐθυμίου Τόλη. Ἐστορήθει δὲ διὰ χειρὸς Ζίκου, Ἰω(ανου) Νικολάου καὶ Μαθαίου τῶν ἀνταδελφῶν ἐκ κόμης Χιονιάδες ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἁγίου Βελῆς ἐν ἔτη 1849 Φεβρουαρίου 13».

Ἐπιγραφή ἀνωθεν τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τοῦ χωρίου Κουκλέσι τῆς ἐπαρχίας Φιλιππιάδος. Πρόκειται περὶ τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων Ἰωαννικίου (1845-1869) τοῦ καταγομένου ἐκ Μακρίνου τοῦ Ζαγορίου, ὅστις

κατά τήν παράδοσιν δι' ἀφορισμοῦ ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πατρίδος του Μακρίνου, βλαχοφώνους ἕως τότε, νὰ ὁμιλοῦν τήν κουτσοβλαχικήν. Εἰς τοῦτο ὀφείλεται τὸ γεγονός ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Μακρίνου δὲν ὁμιλοῦν σήμερον τήν κουτσοβλαχικήν γλῶσσαν.

155

[1850] «1850 ἔτος πρώτη αοχη φανηκε η χουλερα στα ἀμπελια κε χαλασαν τα σταφυλια οπου δὲν εμηνε τουτη τη χρονια στο χορηο μας σταφυλι κε ἀπὸ δω καὶ εἰς τὸ εἰς δεν ελειψε ἀπὸ της καλοσύνης οπου ἔχει ὁ κόσμος».

'Ενθύμησις ἐπὶ μηναιίου τῆς ἐκκλησίας τοῦ 'Ανθοχωρίου (Δερβεντίστας) τοῦ Μέτσοβου.

156

[1851] «Στὰ 1851 ἔδοκιμάσαμε μεγάλη πείνα καὶ ἀκρίβεια, τὰ λάχανα 6 γρόσια ἢ ὀκτὼ 20 γρόσια τὸ βούτυρο, 8 γρόσια τὸ τυρὶ 1 γρόσι ἢ λίτρα τὸ κρασί. Μεγάλη ἀκρίβεια ἔπεσε στὰ σπαρτὰ καὶ μάλιστα στὰ ἀμπέλια ποὺ ἔκαμε μεγάλη ζημία».

'Επιγραφή ἐπὶ μηναιίου τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Γεωργίου τῶν Λυγγιάδων.

157

[1854] «1854 ἔγινε ἡ ἀνταρσια μαρτίου 24 αοχισε να μας κεγη».

'Ενθύμησις εἰς βιβλίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ 'Ανθοχωρίου ἀναφερομένη εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Θ. Γρίβα καθ' ἣν ἐπυρπολήθη τὸ 'Ανθοχώριον ὡς καὶ τὸ παρακείμενον Μέτσοβον.

158

[1854] «Τὸ 1854 ἐκάηκε τὸ Μέτσοβο».

'Επιγραφή ἐπὶ μηναιίου τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Γεωργίου τῶν Λυγγιάδων.

159

[1855] «1855 αορηθια μεγαλη το καθαρηο αλεβρη το δεκάρη γρ. 8 τω ρωκησιω τω δεκαρη γρ. 1,20 10,20 το τηρη η ωκα γρ. 2,20».

'Ενθύμησις εἰς βιβλίον τοῦ ναοῦ τῆς ἁγ. Τριάδος τοῦ Καβαλαρίου Ζαγορίου.

160

[1857] «Τὸ 1857 3 'Ιουνίου μεγάλη πλημύρα, χιόνι ἔπεσε στὰ βουνά. Στὰ 14 Αὐγούστου ἐπάγωσε ὁ τόπος ὄλος.»

'Ενθύμησις ἐπὶ μηναιίου τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Γεωργίου Λυγγιάδων.

161

[1858] «Τὸ 1858 1 Γενάρη μεγάλη ξεροπαγιά, δυνατὸς ἄνεμος κρῦο ἀνυπόφορο, ὀλόκληρη ἡ λίμνη ἐπάγωσε, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μέχρι τέλους τοῦ μηνός. πολὺ χιόνι ἔπεσε σιὰ βουνὰ καὶ σιὸ χωριό, τὰ σπίτια κλείστηκαν. ἡ συγκοινωνία διεκόπη κόσμος πολὺς πέθανε ἀπὸ τὸ κρῦο».

Ἐνθύμησις ἐπὶ μνηαίου τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Γεωργίου Λυγγιάδων.

162

[1858] Κρήνην τήνδε μελάνυδρον Μετσοβοίου τέκνα
 ἰδρῦσαντο φίλη τίσαντες πατρίδι θρόπτρα
 Γενναίου γὰρ φέρτερον ἄλλο μέλημα σοφοῖσι
 πάσης καὶ θανέειν γὰρ ὑπὲρ ταύτης νενόμισται.
 Κώστας Φερνίκης μὲν πρῶτ' ἀνδρῶν ὃχ ἄριστος
 ἠδ' ἀγαθοὶ παῖδες Κώστας Πότισον Ἀδαμάντης
 Ἰωάννης τ' ὃς μῦνος τάδε ζῶν ἐτέλεσε.
 Μοῖρ' ὀλοῆ γὰρ Μόσχα Φερνίκην ἐκίχανε
 ἐν δ' Ἀδαμάντιον γαῖα . . . . κεῦθε ἐρίβωλος
 ἦχι παρῶκεον Ἐρμείου χάριν Κερῶδου
 τοὺς δ' οὖν εὐεργέτας ἀναγράψασα εἴσεται
 εἰς αἰὲ χάριν καὶ κε ποῦ ἀνδριάντα ἐγείρη
 εἰς αἶδιον εὐγνωμοσύνης τεκμήριον πατρί

Ἐγένετο ἐν ἔτει 1858 ἐπιτροπευόντων τῶν κ. κ. Γεωργίου Ἰατροπούλου, Κυριακοῦ Κωνστάκη, Μιχαὴλ Δούκα καὶ Ἀναστασίου Βαρετάση.

163

[1860] «Ἱστορήθη διὰ χειρὸς τῶν ἀνταδελφῶν Ματθαίου καὶ Κωνσταντίνου Χιονιαδιῶν, ἐπιτροπεύοντος δὲ τοῦ Ἰωάννου Βασιλείου. 1860».

Ἐπιγραφή ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Γεωργίου ἐν Μπισδουνίῳ.

164

[1860] «Ἱστορήθη ἱερὰ ἐκκλισ τῆς Θεοτόκου κοιμήσεως διὰ χειρῶν Παρθενίου Ἰω καὶ Βελα ἐπιτροπεύων τῆς ἐκκλησίας Γεωργίου Θύμνου Νάσου 1860 Φεβρουαρίου 2 δια λειρας 25».

Ἐπιγραφή ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Μονῆς τῆς κειμένης παρὰ τὴν Γρανίτσαν τῶν Κουρέντων. Τὸ ἔτος τῆς ἰδρύσεως τῆς μονῆς ταύτης εἶναι ἄγνωστον διότι οὐδεμία ἄλλη ἐπιγραφή σώζεται πλὴν τῆς ἀνωτέρω.

165

[1860] «1860 Ἰαν. 10 ἡμέραν Κυριακὴν ενεργησὴ ἀπογραφὴ τῶν ὀνομάτων εἰς Ἰωάννινα ἀπὸ τοῦς ἐκμιμητὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως».

Σημείωσις εις δευτέρι τουθ Θ. Σώμου άρχόμενον άπό του 1840.

166

[1862] «Δι' έξόδων Ν. Κ. Γούσηα έφημερεύοντος Βασιλίου Χ. Δίμου δια χυρός Χριστοδούλου 'Αθανασίου Μαγαράκη»
1862 'Απριλίου 25».

'Επιγραφή εις τόν άμβωνα του ναού της άγ. Τριάδος του Καβαλαρίου Ζαγορίου.

167

[1863] «1863 23 Δεκεμβρίου βοριās με χιόνι ή λίμνη επάγωσε περα περα βύσταξε 8 μέρες».

'Ενθύμησις επί μηναιου του ναού του άγ. Γεωργίου Λυγγιάδων.

168

[1864] «1864 έγινε μέγας χημονας κε στο μουλαλήκι χάθηκε ολο το βιο οστε εμνε στα δεκα ενα και στο μερος του γιανινου. δεν χάθηκαν ομος ζηγούρια μεγαλα ολο το γεναρη μηνα».

'Ενθύμησις εις βιβλίον της εκκλησίας του 'Ανθοχωρίου Μετσόβου.

169

[1864] «1864 παγοσεν η λιμνη στα γιάνενα και απερνουσαν ο κοσμος ελευθερα επατουσαν χωρις φοβον κουβαλουσαν η γυνεκες ξυλα φορτομενες απο τη τραπατοβα στα γιανενα κε πολουσαν αναμεσα απο το νιση κε απο το κασιρο στηκ λημ χορεβαν η νισιοτες δεκα δοματη. ηχε παγώση κε στους 1540 του ετου το ηδηον. ημου εκει κε ηδα με τα ματια μου. ομοιος κε στα 1880» (δι' άλλης χειρός προσθήκη).

'Ενθύμησις επί βιβλίου της εκκλησίας του 'Ανθοχωρίου. Τò αναφερόμενον πάγωμα του 1540 είναι τò γνωστόν και εκ της σωζομένης εισέτι παραδόσεως, επί του οποίου επέρασεν ό Τουραχάν πασās ό ιδρύσας εις ανάμνησιν του γεγονότος τήν σωζομένην εισέτι όμώνυμον μονήν της Δουραχάνης. Δέν είναι όμως ακριβής ή χρονολογία, καθότι ή διάβασις επί της λίμνης παγωμένης του Τουραχάν πασά έγινε, κατά τόν 'Αραβαντινόν, τῷ 1428 ('Αραβαντινού Χρονογραφία τ. Α' σ. 162).

170

[1864] «Τò 1864 τò Γενάρη επάγωσε ή λίμνη είχε πάχος 3 πιδαμῶν τò Νησι άπεκλείστηκε άπό τὰ Γιάννινα 10 μέρες. Πέρασε στη παγωμένη λίμνη ό Ρούσος με πολν στρατò και ήλθε στο Νησι για διασκέδασι. άμαξαι, κόσμος, χαμάληδες περνούσαν και ερχόνταν στο Νησι. Τότε ό Δερβίσης επειδη εφοβείτο νά βλέπη τόν κόσμο μέσα στη λίμνη έδωσε διαταγή νά μή ξανα-

πατήσουν μέσα. ὁλος ὁ κόσμος ἐθαύμαζε γιὰ τὸν πάγο ποῦ δὲν ενθυμώνταν ποτὲ τέτοιον τόσο πάχος, πολὺς κόσμος ἀπὸ τὸ μεγάλο κοῦο ξεπάγιασε τὰ ψάρια καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ ὑδροβία ζῶα ξεπάγιασαν».

'Ενθύμησις ἐπὶ μηναίου τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Γεωργίου Λυγγιάδων.

171

[1864] «1864 'Ιανουαρίου 16 ἐπάγωσεν ἡ ἀχερουσία λίμνη δηλ. ἡ λίμνη τῶν Ἰωάνων (= 'Ἰωαννίνων) καὶ κατὰ πρωτον ἐπέρασεν ὁ Ρουσοῖτ ὁ πρόξενος καὶ ἔπειτα ὁ χρῶντ πασαῖς μὲ πλῆθος ἀρχόντων καὶ τέλος ὁ ἦιος τοῦ κυρίου λάμπεη εἰς ἵππον ἐπανω καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν νησον τῆς λίμνης ἔπειτα ἐπέστρεψεν ὀπίσσω καὶ ἐπήγαιναν τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὴν νίσσον διὰ ἀραμπάδες.

Γράφω 'Ἰωαν. Δ. Φ.»

'Ενθύμησις εἰς τὸ μηναῖον τοῦ 'Απριλίου τοῦ ναοῦ ἁγ. Δημητρίου Ζέλοδας ἐκδοθὲν ἐν Βενετία τῷ 1778 εἰς τὸ τυπογραφεῖον Δημητρίου τοῦ ἐξ 'Ἰωαννίνων.

172

[1864] «Στὸ 1864 25 Φεβρουαρίου ἐπολέμησε ὁ Ροῦσος μὲ 7 βασιλεια ποὺ τὰ ἐνίκησε. Τὸ ἴδιο χρόνο πολέμησε ὁ Γρίβας στὸ Κωτσελιὸ μὲ 4000 στρατὸ κατὰ τοῦ 'Αβδουλ (γρ. Αβντῆ) πασαῖ ἐπὶ 12 ὄρες πόλεμο χωρὶς νὰ τοῦ κάμουν τίποτε, ὁπότε ἔγεινε ἀποκλεισμός στὰ Γιάννινα ποὺ ἀγοράσαμε τὸ ἄλας 7 γρόσια τὸ δεκάρι, 8 γρόσια τὸ ἀλεύρι, 4 γρόσια τὴ λύτρα τὸ λάδι 5 γρόσια ἢ ὀκτὼ τὸ ῥύζι 6 γρόσια τὸ κρέας καὶ 300 γρόσια μὰ προβατίνα».

'Ενθύμησις ἐπὶ μηναίου τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Γεωργίου τῶν Λυγγιάδων.

173

[1866] «1866. θεριστης 10 αρχινησεν ἡ Κρητη πολεμον με τον βασιλεα μας».

'Ενθύμησις ἐπὶ βιβλίου τῆς ἐκκλησίας 'Ανθοχωρίου Μετσόβου.

174

[1866] «1866 Νοεμβριου α ημερα τριτη το βραδυ ης τες τεσερες ορες τις νικτος ξημερονοντας τετραδι εγινε μεγας σισμος στον ουρανο κε η αστερες ολοι ανοκατο πηγεναν ολα χωρις να ητουν κανενα στον τοπον του οσο εφεξε ετσι πηγεναν».

'Ενθύμησις ἐπὶ βιβλίου τῆς ἐκκλησίας τοῦ 'Ανθοχωρίου Μετσόβου.

175

[1866] «1866 κε 1867 εκανε καλος χημονας ουτε τα βουνα δεν εχουν χιονω».

Ἐνθύμησις ἀπὸ βιβλίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀνθοχωρίου.

176

[1872] «Εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν τὸ χωρίον μας ἦταν εἰς τρίκαλα οπου ορηζονταν κε ὁ κατῆς ἀπὸ τὰ τρίκαλα ἔδο το ορηζε αλλος κατῆς ἀπὸ τὰ χάσια τὸ κρατσοβο πολι. κε η παλιες η πλακες οπου ηγε το χωριον γραμενο στην πολι ετσι εινε γραμενο το χωριον μας στο κρατσοβο πολι κε βρισκονταν το χωριο μας στα τρίκαλα εος οτου μας πηραι ο αλη πασας εις τα 1795 και το γιρηση στα γιανενα το δοσι μου ολο εος τα 1822 οπου τον χαλασε ο βασιληας κε πολεμος γυρισεν στα τρικαλα κε χαλασε το χωριον μας εος τους 1830 χρονους δεκα κε μας εμασεν ο σατραγαμης μεχμετ ρεσητ (ἀντὶ Χουρσίτ) πασας πησο στο χωριον μας εος σημερα».

Ἐνθύμησις ἐπὶ τοῦ βιβλίου «Μαργαρίται Χρυσοστόμου» εὑρισκομένου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀνθοχωρίου. Ἡ ἐνθύμησις εἶναι ἀχρονολόγητος ὡς ὅμως δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ἐγράφη κατὰ τὸ 1872, διότι εἶναι γραμμένη ἐπὶ τοῦ ἰδίου βιβλίου ἐφ' οὗ εὑρίσκεται καὶ ἡ ἀμέσως κατωτέρω ἀκολουθοῦσα ἐνθύμησις.

177

[1872] «1872 γεναρίου 22 σαβατο βραδν κατα τες διο η ορα τις νηχτος εγινε ο ουρανος κοκινος κε φερονταν σε ολον τον κόσμον ηχεν μεσα στην κοκιναδα ολο σαν στηλη πολη ασπρη και κατα το μαβροβουνι εφαγγε (=ἐφάνηκε) σημερα τετιο σημηο ομος οληγοροτερο ηχεν φανη στα 1870 το χηνοπορο κε χαθηκε ο φραντζεζος».

Ἐνθύμησις γραμμένη ἐπὶ τοῦ βιβλίου τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν προηγουμένην ἐνθύμησιν.

178

[1872] «1872 Τὸ γράφθο 1872 Μαρτίου 5

Ἦων ἀειδίμων καὶ ἀειμνήστων λασοθειῶν ὡς ἡμῶν τὸν συντρέξαντα πρὸς φωτισμὸν ἡμῶν καὶ τάξαι αὐτοὺς ἐν χορῷ τῶν δικαίων σου καὶ φίλατε τὴν γεολέαν σου ἀπὸ πάσις ἡπιρίας ἦγα πράτομεν κύριε δόξασι.

ὁ Ἀθανάσιος μαναχὸς χρισικὸς καὶ κτήτορ».

Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ μεγάλῃ συνοικίᾳ Παπίγκου τοῦ Ζαγορίου. Ὁ ναός, ὡς δεικνύει σωζομένη ἐν αὐτῷ χρονολογία, ἐκτίσθη τῷ 1774.

179

[1872]

«Ἐν Μέσσόβω
τῇ 10 Μαΐου 1872»

«Δαπάναις τοῦ ἐν
Ἀλεξανδρεία
κυρίου Γεωργίου Ἀβέρωφ».

Ἐπιγραφή ἐπὶ τῆς βρύσης παρὰ τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Μετσόβου.

180

[1879] «Ἀνηγέρθη ἐκ βάρων καὶ ἐκτίσθη ὁ πάνσεπτος ναὸς τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος ἀρχιερατεύοντος τοῦ Πανιερωτάτου Κυρίου Σωφρονίου διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδων κυρίου Γερμανοῦ Κοσμᾶ Ἰωακείμ τῶν ἱερομονάχων ἐκ κώμης Συρράκου.

1879 Ἰουλίου 20.

Μονὴ Χαλάσματα».

Ἐπιγραφή ὑπέρθυρος εἰς τὸν ναὸν τῆς μονῆς Χαλασμάτων παρὰ τὸ χωρίον Παλαιοχώρι (Συρράκου). Ὁ παλαιότερος ναὸς τῆς μονῆς τῶν Χαλασμάτων ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγ. Παρασκευῆς ἦτο πολὺ ἀρχαιότερος, κεῖται δὲ πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος, ἀλλ' οὐδεμία ἐπιγραφή σώζεται ἐπ' αὐτοῦ.

181

[1890] «Κάνωμε θύμισι τὸν κερὸν ὅπου ἔπαυσε ὁ Πατριάρχης τὸ ἱερατεῖον εἰς τὸ κράτος τοῦ Σουλτὰν Χαμίτ Βασιλέως καὶ δὲν ἐλειτούργαε κανένας ἱερέας ἐπιδὴ ἐζήτησε ὁ Βασιλέας τὰ βακούφια διὰ νὰ τὰ πάρῃ καὶ νὰ τὰ ὀρίξει καὶ ὁ Πατριάρχης δὲν τὰ ἔδωσε καὶ κατ' αὐτὸν ἔγιναι ἡ τοιαύτη φρικτὴ ἔπαυσις εἰς τοὺς ἱερεῖς 1890».

Ἐνθύμησις εἰς βιβλίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου Βούλιστα τῆς ἐπαρχίας Φιλιππιάδος.